

SOFI
KINSELA

Potruga
za *Odri*

Prevela
Aleksandra Čabraja

■ Laguna ■

Naslov originala

Sophie Kinsella

FINDING AUDREY

Copyright © Sophie Kinsella, 2015

Translation copyright © 2015 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom
pomažete razvoj projekta odgovornog
korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Svoj mojoj deci, koja su na različite načine
doprinela nadahnuću za ovu knjigu*

O bože, mamu je uhvatilo ludilo.

Ne normalno mamino ludilo. Ozbiljno ludilo.

Normalno mamino ludilo je kad mama kaže: „Hajde da svi pređemo na ovu sjajnu bezglutensku dijetu o kojoj sam čitala u *Dejli mejlu!*“ Mama kupi tri vekne bezglutenskog hleba. Toliko je odvratana da nam se krive usta dok ga jedemo. Porodica stupa u štrajk, a mama sakriva svoj sendvič u leži s cvećem i sledeće nedelje više nismo na bezglutenskoj dijeti.

To je normalno mamino ludilo. Ali ovo je ozbiljno ludilo.

Mama stoji na prozoru svoje sobe koji gleda na Rouzvud klouz, gde stanujemo. Ne, *stoji* zvuči suviše normalno. Ona se sva ustreptala naginje preko ivice, izbezumljenog pogleda. I drži kompjuter mog brata Frenka. On se klata na ivici prozora. Svakog časa će se srušiti na zemlju. Taj kompjuter vredi sedamsto funti.

Da li ona to shvata? Sedam stotina funti. Uvek nam govori da *mi* ne znamo vrednost novca. „Imate li pojma koliko je teško zaraditi deset funti?“, ili: „Ne biste tako arčili struju da vi morate da je plaćate.“

Pa kako to izgleda zaraditi sedam stotina funti, a onda ih namerno razbiti u paramparčad?

Ispod prozora, na travnjaku ispred kuće, Frenk ska-kuće u majici s natpisom „Teorija Velikog praska“, drži se za glavu i uspaničeno viče.

„Mama.“ Glas mu je piskav od užasa. „Mama, to je moj *kompjuter*.“

„Znam da je to tvoj *kompjuter*!“, urla mama histerično. „Misliš li da ja to ne znam?“

„Mama, molim te, možemo li da razgovaramo o tome?“

„Probala sam da razgovaram!“, brecne se mama. „Probala sam da te ubeđujem, nagovaram, moljakam, raspravljam se, podmićujem... sve sam probala! SVE, Frenk!“

„Ali treba mi *kompjuter*!“

„*Ne treba ti kompjuter!*“, vikne mama tako besno da se trgnem.

„Mama hoće da *baci kompjuter!*“, kaže Feliks, trčka-rajajući po travnjaku i dižući pogled s vedrom nevericom. Feliks je naš mali brat. Ima četiri godine. Većinu životnih dešavanja dočekuje s vedrom nevericom. Kamion na ulici! Kečap! Ogroman komad čipsa! To što mama baca *kompjuter* kroz prozor za njega je samo još jedno od svakodnevnih čuda.

„Da, a onda će se *kompjuter* razbiti“, kaže Frenk besno. „A ti više nikad nećeš moći da igraš *Ratove zvezda*, nikad u životu.“

Feliksovo lice se tužno iskrivi a mama se opet razjari.

„Frenk!“, zaurla ona. „Ne sekiraj brata!“

Sad su i naši susedi koji žive preko puta ulice, Makduganovi, izašli da vide šta se dešava. Njihov dvanaestogodišnji sin Oli bukvalno je viknuo: „Neeee!“, kad je video šta mama namerava.

„Gospođo Tarner!“ On žuri preko ulice ka našem dvorištu i molećivo diže pogled, zajedno sa Frenkom.

Oli ponekad igra s Frenkom onlajn igricu *Zemlja osvajača*, ako je Frenk dobro raspoložen i ako nema s kim drugim da igra. Sada Oli izgleda još izbezumljenije od Frenka.

„Molim vas, nemojte da razbijete kompjuter, gospođo Tarner“, kaže on, drhteći. „Na njemu su bekapovani svi Frenkovi komentari o igrici. Stvarno su sjajni.“ On se okreće Frenku. „Stvarno su sjajni.“

„Hvala“, mrmlja Frenk.

„Tvoja mama je stvarno...“ Oli nervozno trepće. „Ona je stvarno kao Viša Boginja Ratnica sedmog nivoa.“

„Šta sam ja?“, pita mama.

„To je *kompliment*“, brecne se Frenk, prevrćući očima. „Što bi i sama znala da igraš igricu. Osmog nivoa“, ispravlja on Olija.

„Tako je“, složi se Oli brzo. „Osmog.“

„Ne umete čak normalno ni da se izražavate!“, drekne mama. „U stvarnom životu ne postoje nivoi!“

„Mama, molim te“, prekida je Frenk. „Uradiću bilo šta. Stavljajući sudove u mašinu. Javljaću se babi telefonom svake večeri. Ja ću...“ On se unezvereno osvrće. „Čitaću gluvima.“

Čitaće gluvima? Da li on stvarno shvata šta govori?

„Gluvima?“, prasne mama. „*Gluvima?* Ne treba da čitaš gluvima! Ti si ovde prokleta gluv! Nikad ne čuješ šta ti govorim – stalno nosiš te odvratne slušalice...“

„Ana!“

Okrećem se i vidim tatu kako nam se pridružuje, dok još nekoliko suseda izlazi iz kuća. Ovo je sad zvanični Događaj u Kraju.

„Ana!“, vikne opet tata.

„Pusti me, Krise“, upozorava ga mama i vidim kako tata guta knedlu. Moj tata je visok i zgodan kao vozači u reklamama za automobile i *izgleda* kao strašan baja, ali u dubini duše zapravo nije alfa mužjak.

Ne, to loše zvuči. On po mnogo čemu jeste alfa, pretpostavljam. Samo što je mama *još više alfa*. Ona je jaka i odlučna i zgodna i odlučna.

Dvapat sam rekla odlučna, zar ne?

Pa. Sami izvucite zaključak.

„Znam da si besna, dušo“, kaže tata umirujućim tonom.

„Ali zar to nije malo preterano?“

„Preterano? *On* preteruje! On je zavisnik, Krise!“

„Nisam zavisnik!“, viče Frenk.

„Samo kažem...“

„Šta?“ Mama se konačno okrene i ljudski pogleda u tatu. „Šta ti kažeš?“

„Ako tu baciš kompjuter, oštetićeš auto.“ Tata žmirne.

„Možda da se pomeriš malo ulevo?“

„Baš me briga za auto! Ovo radim iz ljubavi!“ Ona još više nagne kompjuter na prozoru i svi užasnuto uzdah-nemo, uključujući i susede-posmatrače.

„*Ljubav?*“, viče Frenk na mamu. „Da me voliš, ne bi mi razbila kompjuter!“

„Pa, da ti voliš mene, Frenk, ne bi krišom ustajao u dva ujutru da igraš preko interneta igrice s Korejcima!“

„Ustao si u dva ujutru?“, pita Oli Frenka, razrogačenih očiju.

„Vežbao sam.“ Frenk slegnu ramenima. „*Vežbao sam*“, ponavlja on naglašeno mami. „Spremam se za turnir!“

Oduvek si govorila da treba da imam neki cilj u životu! Pa, sad imam!“

„Igranje *Zemlje osvajača* nije cilj! O bože, bože...“ Ona udara glavom u kompjuter. „Gde sam to pogrešila?“

„Hej, Odri“, kaže odjednom Oli, ugledavši me. „Ćao, kako si?“

Uplašeno se sklanjam s prozora svoje sobe. Moj prozor je na uglu i nisam želela da me iko primeti. A pogotovo Oli, za kojeg sam prilično sigurna da mu se malčice sviđam, mada je dve godine mlađi od mene i jedva mi seže do grudi.

„Vidi, eno zvezde!“, šali se Olijev tata Rob. On me već četiri nedelje zove „zvezdom“, iako su ga i mama i tata molili da prestane s tim. On misli da je to smešno i da moji roditelji nemaju smisla za humor. (Primetila sam da ljudi često „imati smisao za humor“ izjednačavaju sa „biti neosetljivi idiot“).

Ovog puta, međutim, mislim da ni mama ni tata nisu primetili Robovu neverovatno duhovitu šalu. Mama još uvek kuka: „Gde sam pogreeeeešila?“, dok je tata zabrinuto gleda.

„Nisi ništa pogrešila!“, dovikuje joj on. „Sve je u redu! Draga, siđi da popijemo piće. Ostavi kompjuter... zasad“, dodaje on žurno, primetivši njen izraz lica. „Možeš i kasnije da ga baciš kroz prozor.“

Mama se ne pomera ni za milimetar. Kompjuter se još više nakrivi na ivici prozora, a tata se trgne. „Dušo, samo razmišljam o autu... tek smo ga otplatili...“ On prilazi kolima i pruža ruke, kao da želi da ih zaštiti od kompjuterskog projektila.

„Dajte ćebe!“, kaže Oli, odjednom se trгнуvši. „Spasite kompjuter! Treba nam ćebe. Staćemo ukруг...“

Mama kao da ga uopšte ne čuje. „Dojila sam te!“, krešti ona na Frenka. „Čitala sam ti *Vinija Pua!* Želela sam samo dobrog sina koji će voleti knjige i umetnost i prirodu i muzeje i možda neki takmičarski sport...“

„*Zemlja osvajača* je takmičarski sport!“, viče Frenk. „Ti ne znaš ništa o tome! To je ozbiljna stvar! Znaš, nagrada na međunarodnom takmičenju *Zemlje osvajača* u Torontu ove godine iznosi šest miliona dolara!“

„To nam stalno govoriš!“, prekida ga mama. „Pa šta onda, to ćeš ti osvojiti, je li? Obogatićeš se?“

„Možda.“ On je mrko pogleda. „Ako budem dovoljno *vežbao*.“

„Frenk, osvesti se!“ Mamin glas odjekuje ulicom, kreštav i gotovo zastrašujući. „*Nećeš* učestvovati na međunarodnom takmičenju *Zemlje osvajača*, *nećeš* osvojiti prokletu nagradu od šest miliona dolara i *nećeš* moći da se izražavaš igrajući igrice! TO SE NEĆE DESITI!“

Mesec dana ranije

Sve je počelo s *Dejli mejlom*. Štošta u našoj kući počinje s *Dejli mejlom*.

Mama se odjednom trza, kao što ponekad radi. Večerali smo i raščistili sto, a ona čita novine uz čašu vina – to naziva „vremenom koje posvećuje sebi“ – i zadubila se u neki članak. Preko ramena joj vidim naslov:

OSAM ZNAKOVA DA VAM JE DETE ZAVISNO OD KOMPJUTERSKIH IGRICA

„O bože“, čujem kako mrmlja. „O bože.“ Klizi prstom preko spiska i ubrzano diše. Škiljeći joj preko ramena, čitam podnaslov:

7. Razdražljivost i nabusitost.

Ha. Ha-ha.

Za slučaj da to niste izvalili, to je moj zajedljivi smeh.

Mislim, stvarno, *nabusitost*? Ono, kao, Džejms Din je bio nabusiti tinejdžer u filmu *Buntovnik bez razloga* (imam taj plakat – najbolji plakat za film koji je ikad postojao, najseksepilniji glumac – zašto, zašto, zašto je morao da umre?) – znači, Džejms Din je sigurno bio zavisnik od video-igrice? Nije nego.

Naravno.

Ali nema svrhe da to objašnjavam mami, jer je to logično a moja mama ne veruje u logiku, ona veruje u horoskope i zeleni čaj. Oh, i naravno, u *Dejli mejl*.

OSAM ZNAKOVA DA JE MOJA MAMA ZAVISNA OD *DEJLI MEJLA*:

1. Čita ga svaki dan.
2. Veruje u sve što u njemu piše.
3. Ako pokušate da joj ga otmete iz ruke, ona ga naglo cimne i kaže: „Ostavi to!“, kao da ste hteli da joj otmete dragoceno mladunče.
4. Kada oni objave neku zastrašujuću priču o vitaminu D, ona nas odmah natera da poskidamo odeću i da se „sunčamo“. (Ili bolje reći, smrjavamo.)
5. Kada objave neku zastrašujuću priču o melanomu, sve nas tera da se mažemo kremom za sunčanje.
6. Kada objave priču o „Kremi za lice koja STVARNO deluje“, ona je istog časa naručuje. Ono, kao, na licu mesta uzima ajpod i kuca narudžbinu.

7. Ako ne može da ga nabavi dok smo na odmoru, pokazuje simptome teške zavisničke krize. Mislim, pričajte mi o razdražljivosti i nabusitosti.
8. Jednom je pokušala da ga se odrekne u toku posta. To je potrajalo pola prepodneva.

Kako god. Ne mogu da učinim ništa kad je reč o mami-
noj tragičnoj zavisnosti, osim da se nadam da joj ona neće
suviše upropastiti život. (Već je mnogo naškodila našoj
dnevnoj sobi, pošto je mama pročitala članak o uređenju
prostora – „Zašto ne ofarbate ručno sav svoj nameštaj“.)

Tada Frenk dobaulja u kuhinju u majici s natpisom *I
mod, therefore I am*, slušalicama na ušima i telefonom u
ruci. Mama spušta *Dejli mejl* i zagleda se u njega kao da
su joj se odjednom oči otvorile.

(Nikad to nisam razumela. Odjednom su joj se oči otvorile?
Pa, dobro. Kako god.)

„Frenk“, kaže ona. „Koliko sati si ove nedelje proveo
igrajući igrice na kompjuteru?“

„Definiši igranje igrice na kompjuteru“, odgovara Frenk,
ne dižući pogled s telefona.

„Molim?“ Mama me zbunjeno pogleda, a ja slegnem
ramenima. „Razumeš šta pričam. Kompjuterske igrice.
Koliko sati? FRENK!“, vikne ona kad vidi da joj on ne
odgovara. „Koliko sati? Vadi to iz ušiju!“

„Šta?“, kaže Frenk, skidajući slušalice. Gleda u mamu
trepćući, kao da nije čuo njeno pitanje. „Je li to važno?“

„Da, važno je!“, brecne se mama. „Hoću da mi kažeš
koliko sati nedeljno provodiš igrajući igrice na kompjue-
teru. Odmah. Saberi.“

„Ne mogu“, odgovara mirno Frenk.

„Ne možeš? Kako to misliš, *ne možeš?*“

„Ne znam na šta misliš“, objašnjava Frenk prenaglašeno strpljivo. „Misliš li bukvalno na kompjuterske igrice? Ili misliš na sve igrice koje se igraju na ekranu, uključujući i *Xbox* i *Plejstejšn*? Misliš li i na igrice na telefonu? Objasni šta pod tim podrazumevaš.“

Frenk je stvarno idiot. Zar nije *primetio* da se mama nalazi na ivici napada pridikovanja?

„Mislim na sve to što ti ispira mozak!“, kaže mama, mašući *Dejli mejlom*. „Shvataš li koliko su te igrice opasne? Razumeš li da ti se mozak ne razvija kako treba? Tvoj MOZAK, Frenk! Tvoj najdragoceniji organ.“

Frenk se pokvareno zakikoće, a ni ja ne mogu da se uzdržim da se ne nasmejem. Frenk je zapravo prilično duhovit.

„Praviću se da to nisam čula“, kaže mama ledeno. „To samo dokazuje ono što sam rekla.“

„Ne, ne dokazuje“, odgovara Frenk, otvarajući frižider. Vadi tetrapak sa čokoladnim mlekom i iskapi ga pijući pravo iz njega, što je odvratno.

„Ne radi to!“, kažem mu besno.

„Imaš još jedan tetrapak. Opusti se.“

„Ograničiću ti igranje igrica, mladiću.“ Mama naglašava svoje reči mašući *Dejli mejlom*. „Dosta mi je više ovoga.“

Mladiću. To obično znači da će uvući i tatu u priču. Kad god počne da nam se obraća sa *mladiću* ili *mlada damo*, sutradan obavezno dolazi do nekog groznog porodičnog skupa na kome tata pokušava da podrži sve što mama kaže, čak i ako ne razume skoro ništa od onoga što ona govori.

U svakom slučaju, to nije moj problem.

Sve dok mama te večeri ne upadne u moju sobu i ne pita me: „Odri, šta je *Zemlja osvajača*?“

Dižem pogled s *Gracije* i odmerim mamu. Izgleda napeto. Obrazi su joj zajapureni a desna šaka stisnuta, kao da je do maločas njome držala miša. Sigurno je tražila na *Guglu* nešto o „zavisnosti od kompjuterskih igrica“. *Znam* da jeste.

„Igrica.“

„Znam da je igrica“, mama zvuči iznervirano, „ali zašto je Frenk stalno igra? *Ti* je ne igraš stalno, je li?“

„Ne.“ Igrala sam *Zemlju osvajača* i, iskreno, ne shvatam tu zaludenost. Mislim, može da se igra sat-dva.

„Pa, u čemu je njena privlačnost?“

„Pa, znaš.“ Malo se zamislim. „Uzbudljiva je. Dobijaju se nagrade. Junaci su prilično dobri. Ono, kao, grafika je odlična, a upravo su ubacili i taj novi tim ratnika s novim mogućnostima, pa...“ Sležem ramenima.

Mama sada izgleda još pometenije. Nevolja je u tome što ona ne igra igrice. Zato joj je prilično nemoguće objasniti razliku između *Zemlje osvajača 3* i, recimo, *Pakmana* iz 1985.

„Možeš da je pogledaš na *Jutjubu*“, kažem u trenutku iznenadnog nadahnuća. „Mnogi je komentarišu. Sačekaj.“

Dok tražim klip na svom ajpedu, mama sedi i osvrće se po sobi. Pokušava da se drži nemarno, ali osećam da svojim prodornim plavim očima skenira hrpe mojih stvari, tražeći... šta? Nešto. Svašta. Istini za volju, mama i ja odavno nismo bile opuštene jedna s drugom. Sve je tako napeto.

Posle svega što se dogodilo, to je najtužnije. Ne umemo više da se ponašamo normalno jedna prema drugoj. Mama pretresa sve što kažem, čak i ako toga nije svesna. Mozak joj se odmah prenapreže. *Šta to znači? Je li Odri dobro? Šta Odri zapravo hoće da kaže?*

Vidim kako ona pomno zagleda stare pocepane farmerke na mojoj stolici, kao da i one u sebi kriju neko mračno značenje. Dok zapravo znače samo: prerasla sam ih. Prošle godine porasla sam desetak centimetara, što znači da sam visoka metar i sedamdeset dva. Prilično sam visoka za četrnaestogodišnjakinju. Svi mi kažu da ličim na mamu, ali nisam lepa kao ona. Njene su oči tako plave. Poput plavih dijamanta. Moje su bledunjave – mada sad nisu ni naročito uočljive.

Tek da biste mogli da me zamislite, prilično sam mršava, prilično bezlična, nosim crnu majicu i uske farmerke. I stalno nosim tamne naočare, čak i u kući. To je... Pa. Nešto. Neki moj fazon, pretpostavljam. Zbog toga me naš sused Rob šaljivo naziva „zvezdom“. Video me je kako s tamnim naočarima izlazim iz auta po kiši i pitao je, kao: „Šta će ti naočare? Da nisi možda Andželina Džoli?“

Ne pokušavam da budem *kul*. Postoji razlog zašto ih nosim.

Koji, naravno, sada i vi želite da znate.

Pretpostavljam.

Dobro, to je zapravo nešto sasvim lično. Nisam sigurna da sam spremna da vam to otkrijem. Možete misliti da sam uvrnuta, ako hoćete. Dovoljno ljudi to već ionako misli.

„Evo.“ Pronalazim klip neke bitke iz *Zemlje osvajača*, koji je komentarisao „Arči“. Arči je jutjuber iz Švedske i

pravi video-klipove koje Frenk obožava. U njima „Arči“ igra *Zemlju osvajača* i usput je duhovito komentariše i kao što sam i očekivala, treba mi sto godina da mami objasnim o čemu je tu reč.

„Ali zašto bi neko gledao nekog drugog kako igra?“, ponavlja ona zbunjeno. „Zašto? Zar to nije potpuno gubljenje vremena?“

„Pa, kako god.“ Sležem ramenima. „To je *Zemlja osvajača*.“

Izvesno vreme vlada tišina. Mama zuri u ekran poput nekog starog profesora koji se trudi da dešifruje drevno egipatsko pismo. Potom se čuje glasna eksplozija i ona se trgne.

„Zašto uvek mora da se *ubija*? Kad bih ja pravila igricu, ona bi se zasnivala na idejama. Politici. Važnim pitanjima. Tako je! Mislim, što da ne?“ Vidim da joj je upravo sinula nova ideja. „A kako bi bilo napraviti igricu pod nazivom *Diskusija*? I ona bi mogla da bude takmičarska, ali bi se poeni dobijali diskutovanjem!“

„Eto *zato* još uvek nismo multimilijarder!“ kažem, kao za sebe.

Upravo tražim još neki klip, kada Feliks utrči u sobu.

„*Kendi kraš!*“, vikne on oduševljeno čim pogleda u moj ajpod, a mama užasnuto uzdahne.

„Otkud on zna za to?“, pita ona. „Isključi to. Ne treba mi još jedan zavisnik u porodici!“

Ups. Moguće je da sam ja Feliksu pokazala *Kendi kraš*. Mada on zapravo uopšte ne ume da je igra.

Gasim ajped, a Feliks ga tužno gleda. „*Kendi kraš!*“, jauče on. „Hoću da igram *Kendi kraaaaaš!*“

„Pokvaren je, Felikse.“ Pravim se da pritiskam dugme na ajpodu. „Vidiš? Pokvaren.“

„Pokvaren“, potvrđuje mama.

Feliks gleda u nas, pa u ajpod. Osećam kako mu mozak radi svom snagom koju poseduju njegove četvorogodišnje ćelije. „Kupićemo punjač“, predlaže on, odjednom živne i zgrabi ajfon. „Kupimo punjač i popravimo ga.“

„Prodavnica punjača je zatvorena“, kaže mama, ne trepnuvši. „Baš šteta. Kupićemo sutra. Ali znaš šta? Sad ćemo da jedemo tost s nutelom!“

„Tost s nutelom!“ Feliks se osmehuje od uva do uva. Dok širi ruke, mama mu uzima ajpod i daje ga meni. Pet sekundi kasnije već sam ga sakrila ispod jastuka na krevetu.

„Gde je *Kendi kraš*?“ Feliks odjednom primećuje da je ajpod nestao i krivi usta, spremajući se da zaurla.

„Nosimo ga u radnju, sećaš se?“, kaže brzo mama.

„U radnju.“ Klimam glavom. „Ali, hej, sad ćeš da jedeš tost s nutelom! Koliko ćeš komada tosta da pojedeš?“

Jadni Feliks. Pušta da ga mama izvede iz sobe, još uvek zbunjenog. Potpuno nadmudrenog. Eto šta se dešava kad imate četiri godine. Kladim se da bi mama volela da može isto tako da pređe i Frenka.

I tako, mama sad zna šta je *Zemlja osvajača*. A „znanje je moć“, kako kaže Kofi Anan. Mada, kako je rekao Leonardo da Vinči, „Tamo gde ima vike, nema pravog znanja“, što se možda pre može primeniti na našu porodicu. (Molim vas, nemojte pomisliti da sam izvanredno načitana ili tako nešto. Mama je prošlog meseca kupila knjigu s citatima, a ja je prelistavam dok gledam televiziju.)

U svakom slučaju, „znanje je moć“ zapravo se ovde ne primenjuje, jer mama nema nikakvu moć nad Frenkom. Subota je uveče a on još od ručka igra *Zemlju osvajača*. Zatvorio se u svoju sobu odmah posle deserta. Onda se čulo zvono na vratima, a ja sam se sklonila u malu radnu sobu, koja je moje sklonište.

Sad je već skoro šest i došla sam u kuhinju po keks *Oreo*, zatekavši mamu kako šeta tamo-amo sva narogušena. Uzdiše, gleda na sat i opet uzdiše.

„Svi su oni kompjuterski zavisnici!“, kaže ona odjednom. „Već dvadeset pet puta sam ih molila da to isključe! Zašto to ne urade? Treba samo da ugase kompjuter! Uključiš, isključiš.“

„Možda su došli do nivoa...“, zaustim.

„Nivoi!“, preseče me mama besno. „Dosta mi je više priče o nivoima! Dajem im još minut vremena. To je to.“

Uzimam pakovanje *Orea* i otvaram ga. „Pa, ko je tamo s Frenkom?“

„Neki drug iz škole. Nisam ga ranije videla. Mislim da se zove Lajnus...“

Lajnus. Sećam se Lajnusa. Igrao je u onoj školskoj predstavi, *Ubiti pticu rugalicu*, glumio je Atikusa Finča. Frenk je bio gomila.

Frenk ide u školu *Kardinal Nikols*, koja je nešto dalje u istoj ulici kao i moja, *Ženska škola Stokland*, a naše škole ponekad zajedno pripremaju predstave, koncerte i slično. Mada, iskrena da budem, *Stokland* više nije „moja“ škola. Ne idem u tu školu od februara, jer se tamo nešto desilo. Nešto ne baš prijatno.

Kako god.

Dakle. Idemo dalje. Posle toga sam se razbolela. Sada ću promeniti školu i ponoviti godinu, da ne bih zaostajala. Nova škola se zove Akademija *Hit* i rekli su mi da bi bilo bolje da krenem tamo u septembru nego u letnjem semestru, kada su uglavnom ispiti. Tako da ću, do tada, biti kod kuće.

Mislim, sad ne radim *ništa*. Poslali su mi mnogo preporuka za čitanje, zbirki iz matematike i liste francuskih rečnika. Svi se slažu da je najvažnije da nastavim da radim i: „Tako ćeš se osećati mnogo bolje, Odri!“ (Baš se ne osećam.) I tako im ponekad pošaljem neki esej iz istorije ili nešto slično, a oni mi ga vrata s komentarima ispisanim crvenom olovkom. Sve je to nekako nasumično.

Kako god. Suština je u tome da je Lajnus igrao u predstavi i da je stvarno dobro glumio Atikusa Finča. Bio je plemenit i odvažan i svi su mu verovali. Ono, kao, u jednoj sceni trebalo je da upuca besnog psa a scensko oružje mu te večeri nije radilo, ali se niko u publici nije nasmejao, pa čak ni zažamorio. Toliko je dobro glumio.

Jednom je došao u našu kuću pre predstave. Možda samo na pet minuta, ali se još uvek sećam toga.

Zapravo, to uopšte nije važno.

Upravo zaustim da podsetim mamu da je Lajnus igrao Atikusa Finča, kada shvatim da je ona izašla iz kuhinje. Trenutak kasnije joj čujem glas:

„Dovoljno si igrao, mladiću!“

Mladiću.

Požurim do odškrinutih vrata i provirim kroz njih. Dok izlazi u predsoblje za mamom, Frenk drhti od besa.

„Nismo stigli do kraja *nivoa*! Ne možeš tek tako da nam isključiš igricu! Shvataš li šta si upravo uradila, mama? Da li uopšte znaš kako *Zemlja osvajača* funkcioniše?“

Frenk zvuči zaista besno. Stao je na mesto gde ga dobro vidim, crna kosa mu pada na bledo čelo i razjareno maše mršavim rukama i koščatim šakama. Nadam se da će se Frenk jednog dana razviti tako da mu šake i stopala izgledaju skladno. Ne mogu ostati tako smešno krupne, zar ne? Svakako ih i ostatak tela mora sustići? On ima petnaest godina, mogao bi da poraste još tridesetak centimetara. Tata je visok sto osamdeset tri centimetra, ali uvek govori da će Frenk biti viši od njega.

„Nema veze“, čujem poznati glas. To je Lajnus, ali njega ne mogu da vidim kroz odškrinuta vrata. „Idem kući. Hvala ti.“

„Ne idi kući!“, uzvikuje mama svojim najsrdačnijim glasom. „Molim te, Lajnuse, nemoj da ideš kući. To uopšte nije bila moja namera.“

„Ali ako ne možemo da igramo igrice...“, kaže Lajnus zbunjeno.

„Hoćeš li da kažeš da je jedina zabava koju vi dečaci razumete igranje igrice na kompjuteru? Znaš li koliko je to tužno?“

„Pa, šta ti predlažeš da radimo?“, pita nabusito Frenk.

„Mislim da treba da igrate badminton. Prijatno je letnje večer, u dvorištu je divno i vidi šta sam našla!“ Ona pruža Frenku stari komplet za badminton. Mreža je sva iskrivljena a vidim i da je neka životinjica izgrickala jednu lopticu.

Ugledavši Frenkov izraz lica poželim da se nasmejem.

„Mama...“ Gotovo je zanemio od užasa. „Gde si to uopšte našla?“

„Ili kriket!“, dodaje mama vedro. „To je zabavna igra.“

Frenk joj čak i ne odgovara. Deluje toliko zabezegnuto idejom da bi mogao da igra kriket, da ga zapravo iskreno žalim.

„Ili žmurke?“

Prasnem u smeh i brzo zapušim usta šakom. Ne mogu da se uzdržim. Žmurke.

„Ili rumikub!*“, kaže mama, očajničkim tonom. „Oduvek si voleo rumikub.“

„Ja volim rumikub“, kaže Lajnus a ja osetim blagi treptaj zahvalnosti. Mogao je komotno već da ispljuje Frenka;

* Engl.: *Rummikub* – igra koja kombinuje pravila remija i mah-džonga. (Prim. prev.)